

58. Kabai István

Nyiladozó gyermekszív (evangéliumi elbeszélés)

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 24 Csekei Tibor – A tú foka

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

Odakint hideg téli este volt. Odabent egyetlen villanyégő sárga fénye világította meg a kis szobát.

A kislány az asztal mellett állva gyakorolta az olvasást. Az ábécés könyv kinyitva feküdt előtte az asztalon és apró újjacskaival követte azt elolvasott szavakat.

...tó - csa, ... mo - csár, ... jul - csa, olvasta sorban a szavakat, minden szó után szusszanásnyi szünetet tartva.

A julcsa is csak így, kis betűvel volt leírva a könyvben, mert még a nagy betűk ismeretlenek voltak az ő számára. Az iskola első évét járta és annak sem értek még a derekára sem.

Amikor a sor végére ért, felnézett az édesanyjára, aki ott ült szemben vele, az asztal túlsó oldalánál és a Bibliáját lapozgatta.

- Anya!... Ugye már jól tudok olvasni? - kérdezte nem kis önbizalommal.

- Igen kislányom, már egészen szépen olvasol - válaszolt az anyja. - azt hiszem, elég is lesz mára. Készülhetsz a lefekvéshez.

- Ne feküdjünk még le anya - könyörgött a kislány. Várjuk meg apát, amíg hazajön.

A fiatal asszony nagyot sóhajtott és csak késve válaszolt:

- Dórikám, azt hiszem, ma este őt hiába várod. Aligha fog haza jönni.

- De hiszen tegnap is ezt mondtad, meg tegnap előtt is, meg már sok este ezt mondtad - vitatkozott a kislány.

- Igen, ezt mondtam, mert nem tudtam és ma sem tudok neked mást mondani. Apa ma este se, sőt holnap este se és lehet, hogy soha többé nem fog hazajönni.

- Miért nem jön? Hát hol van apa? Mondd meg végre, hova ment el, hogy nem akar haza jönni? - zuhogtak a kérdések egymás után.

- Hm ... kislányom - szakadt fel egy újabb sóhaj Angéla asszony melléből - ha megmondom, lehet, meg sem érted... Apa ugyanis elment ... elhagyott bennünket... ő már aligha fog visszajönni hozzánk.

A kislány szeme kerekre nyílt e szavak hallatán és értetlenül bámulta anyját, aki elfordult lánya tekintete elől. Ezt azért tette, mert a fájdalom könnyei jelentek meg a szemében és nem akarta, hogy a kislánya ezeket meglássa. Már napokkal korábban elhatározta, bármennyire fáj is, ami történt, senki előtt nem fogja ezt mutatni. Megfogadta, hogy erős lesz, annak ellenére, hogy betegséget hordoz magában. Olyan betegséget, ami nagyon nehezen, vagy talán soha meg nem gyógyul. Ami miatt egy évvel korábban, harminc(?) éves korában nyugdíjazták. De ez most mit sem számít, majd vigyáz magára. Azt mondták az orvosok is, ha vigyáz magára és betartja az előírásokat, nyolcvan évig is élhet ezzel a betegséggel.

Ezek a gondolatok most egy pillanat alatt átfutottak az agyán, de igyekezett visszafordítani a tekintetét a kislányára, aki a döbbenettől még mindig nem tudott megszólalni.

Egyelőre csak annyit értett az egészből, hogy apa többé nem jön haza. Pedig ő mindig nagyon szerette az apját. Olyan nagyon sokat játszottak együtt. Meg együtt mentek sétálni. Olyankor vett neki fagyaltot, vagy csokoládét, meg pattogatott kukoricát. A nyáron többször voltak kirándulni is a hegyek között autóval. Milyen jó is volt!

Aztán most nem régen - ő is emlékszik - egy napon sok holmit berakott abba az autóba és elhajtott. Azóta nem jött haza, hiába várta minden nap. És ha anya azt mondja, hogy nem jön többé haza, akkor ezután is hiába várja őt.

Nagyon szomorú lett, de nem sírt. Úgy gondolta, hátha mégis meggondolja és egyszer csak megérkezik és hoz neki sok-sok ajándékot. Szép ajándékokat. Meg sok csokoládét, mert azt nagyon szereti és azt tudja apa is.

- Majd megkérdezem, hol jártál apa ilyen sokáig? - tűnődött magában. - Olyan sokáig vártunk rád. Miért nem jöttél hamarabb? Hoztál nekünk ajándékot?

És akkor megszólal apa:

- Hoztam bizony, mégpedig nagyon szépet!

E helyett azonban anyja szólalt meg:

- Késő van Dórikám,! Feküdjél le gyorsan! Tudod, hogy reggel menni kell az iskolába.

Tudni tudta ő, de még mindig nem akart lefeküdni. Azért mégis szót fogadott és hamarosan ágyba került. Azonnyomban el is aludt.

Angéla még nem feküdt le. Az asztalhoz ült újra és kinyitotta a Bibliát. Nem volt túlságosan járatos benne, azért csak tétován keresgélt, mit is olvasson belőle? Nem régen vette elő a komód fiából a szomszédasszonya biztatására. A szomszédasszony rendszeresen járt templomba, meg egyéb bibliás alkalmakra, ahol, ígét hirdetnek és néhányszor már ő is elment vele a kislányával együtt. De csak azóta, amióta férje elment. Azelőtt is hívta őt több esetben, de nem ment vele sohasem.

Bevallotta már a szomszédasszonynak, hogy nem bánta meg, hogy elment ezekre az alkalmakra, mert úgy érezte minden esetben, hogy utána kissé megnyugodott. Bibliáját is azért olvasgatja, mert mindig talál benne valamit, ami - úgy érzi - neki szól egyenesen.

Mintha csak ismerte volna őt az írója és direkt neki szánta a mondanivalóját. (Igy nagyon egyszerű!)

Egy vastagabb betűkkel nyomott igeszakaszon akadt meg a szeme és olvasni kezdte: "Jöjjetek Énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek és Én megnyugosztalak titeket. Vegyétek fel magatokra az Én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy Én szelíd és alázatos szívű vagyok; nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az Én igám gyönyörűség és az Én terhem könnyű."

Nagyon kedves lett neki ez a néhány vers és hatott is rá. Érezte, hogy nyugalom száll a szívébe. De azt nem értette, hogyan vegye fel a Jézus igáját? Szerette volna magára venni, ha az gyönyörűség és könnyű. Abban egy pillanatig sem kételkedett, hogy nem úgy volna, ahogyan azt az ige mondja. Annyit már megtapasztalt, hogy amit Jézus mond, az mind szóról-szóra igaz. Még az ágyában is ezekről gondolkozott sokszor és ezekkel a gondolatokkal aludt el is.

***

Eltelt néhány nap és Dóra nem kérdezett az apjáról, pedig gyakran eszébe jutott a minapi beszélgetésük. Gyerekfejjel nem tudta sehogyan sem megérteni, miért tette ezt velük az apja? Miért nem volt jó velük lenni? Az igaz, hogy apa sokszor hangosan beszélt anyával. És főként olyankor, amikor nagyon késő jött haza és látszott rajta, hogy sokat ivott. Ő már legtöbbször aludt és hangos kiabálásra ébredt. Előfordult többször, hogy haza sem jött az apja. Akkor valahol másutt aludt, talán valmi ismerősénél. De azt a nénit ők nem ismerték, sem anya, sem ő. Apa soha sem vitte el őket hozzá, sem a nénit nem hívta hozzájuk. Ám ilyen hosszú ideig még sohasem maradt el soha.

Este, amikor már túl voltak a vacsorán, unalmában rajzolgatni kezdett. Anyja valamit varrogatott. Már hosszú ideig nem szóltak egymáshoz. Egyszer csak a következő kérdéssel fordult az anyja felé:

- Mondd anya! Apa nem szeret most már bennünket?

Angéla meglepődött a kérdésen. Gondolkodott, mit is válaszoljon?

- Nehezen tudok erre válaszolni kislányom, - kezdte nehézkesen. - Azt nem tudhatjuk, milyen érzések vannak az ő szívében. Úgy gondolom, tégedet továbbra is ugyanúgy szeret, mint eddig. Te nem okoztál neki semmi bosszúságot. Nem is ellenkeztél vele. De én... - vívodott magával, hogy kimondja - nem úgy mint én. Nekem sokszor kellett szólnom, amikor nem helyesen tett valamit. Például amikor ittasan jött haza és a kerestetéből alig hozott haza valamit. Vagy amikor... hm, hát amikor elfelejtett éjszakára hazajönni...

- Akkor, ha hazajön, én beszélni fogok vele, hogy téged is szeretnie kell, mert te nagyon jó édesanya vagy. Azt is megmondom neki, hogy ha téged nem szeret, én sem fogom őt szeretni ezután.

Angélának megint el kellett fordulnia, mert megeredtek a könnyei és sehogyan sem tudta visszatartani. Ezt már a kislánya előtt sem titkolhatta.

- Ne sírjál anya! - vigasztalta Dóra. - Jóra fog jönni minden, azt mondta Edina néni. Tegnap, amikor találkoztunk vele és beszélgettetek apáról. Nagyon okos asszony Edina néni és ő sok mindent tud...

- Igazad van kislányom - vigasztalódott Angéla. Nem is érdemes sírni miatta. A megtörténteken úgy sem lehet változtatnunk. Bizonyára túl fogjuk élni. Ilyen az élet, sok kellemetlenséget át kell élni az embernek, amit te még nem tudhatsz. Én azt kívánom, ne is legyen ilyenben részed!

Angéla tudta, hogy Dóra még nem tudja felfogni a dolgok jelentőségét, a kilány szavai után mégis jóleső érzés töltötte el a szívét. Nyugalmát visszanyerte, varrótűjével újra öltögetni kezdett.

***

Dóra által is említett Edina néni azonos volt a már említett szomszédasszonnyal. Ő egymagában éledegelt a szomszéd házban. Évekkel korábban, egy súlyos közuti baleset során elveszítette férjét. Azóta egyedül él. Bár voltak kérői, de nem ment újra férjhez, valamennyit visszautasította. Pedig még most sincs ötven éves, de annyira szerette a férjét, hogy nem akarta az emlékét meghomályosítani egy újabb házassággal. Gyermeke nem volt, pedig nagyon szerette volna. Talán éppen azért vállalt munkát egy gyermekintézményél. Az igaz, hogy adminisztrációs munkában dolgozott, de mégis gyerekek közelében.

Dórát is nagyon szerette, de korábban nem tudtak közel kerülni egymáshoz. Edina valósággal félt Angéla férjétől, ismerve kicsapongásait és meglehetősen durva lelkületét. Amióta elköltözött, bátran közeledik Angélához is, meg a kislányhoz is. Ezért volt az is, hogy már több esetben együtt mentek a templomba és a bibliaórákra.

Edina csendes, komoly, istenfélő lélek, aki nagyon szereti Jézust. Különösen férje halála óta, szinte minden szabad idejét odaszenteli az az Istennek. Állandóan keresi az alkalmakat, hogy minél jobban megismerje Jézust.

Angéla egyre jobban kedveli szomszédasszonyát. Korábban csak a telkük között lévő drótkerítésen át váltottak néha szót, most pedig át-átmennek egymáshoz és hosszasan elbeszélgetnek. Edina még azért is átmegy néha, hogy Dórának kedveskedjen valami édességgel. Ezért aztán Dóra is mind jobban szereti Edina nénit.

Szombat délután volt. Ilyenkorra már a háziasszonyok elvégzik a takarítást. Aki egyedül él, annak még a vasárnapra való főzés sem tart sokáig. Edina is ezt szokta csinálni, hogy vasárnapot ne kelljen munkával töltenie. Amikor minden tennivalót elvégzett, átment a kedves szomszédjaihoz. Ekkorra már Angéla is túl volt a rendcsináláson. Kézimunkázásba kezdett, azzal a megfontolással, hogy jól begyakorolja és sorozatban fogja készíteni eladásra a kézimunkáit.

Úgy gondolta, ez kitelik tőle, mert nem megerőltető munka és jól jöhet néhány forint az alacsony nyugdíjának a kiegészítésére.

Dóra is befejezte a házfeladatot és egy mesekönyvet lapozgatott, amikor Edina megérkezett.

- Jaj, de jó, hogy jöttél Edina néni! - kiáltotta Dóra. - Én már nagyon vártalak!

- Mi az, hogy vártál? - kérdezte Edina. Hiszen én nem is mondtam, hogy átjövök.

- De én mégis vártalak, mert én nagyon szeretem, ha itt vagy nálunk. Mert te olyan szépeket mesélsz nekem Jézusról. Meg... meg... azért is, hogy ... Lenyelte a szót, nem mondta ki a mondatot végig.

Ha nem mondta is végig Edina néni mégis értette, mi lett volna Dóra mondanivalója. Ezért benyúlt a kabátja zsebébe, ahonnan egy csokoládét Mikulást emelt ki és átnyújtotta a kislánynak.

- Tessék Dórikám, ezt neked hoztam!

Dóra örömeiben ugrálni kezdett, miközben hangosan kiáltotta:

- Jaj de jó! Jaj de jó! - majd odament Edina nénihez, megfogta a kabátja gallérját, húzta maga felé, hogy két hatalmas csókot nyomjon az arcára.

Angéla szemérmesen tiltakozni kezdett.

- Ugyan, miért kell annyit költekezned? Azonkívül még kényezteted ezt a gyereket és a végén követelni fogja tőled, hogy mindig hozzál neki valamit.

- Ó, ne félj ettől Angéla - nyugtatta Edina. - Nem fogom kényeztetni. Pedig igazán mondom, szívesen tenném, mert nekem nem volt soha, akit kényeztethettem volna. Én örömmel teszem ezt.

- Edina néninek Jézus mondta, hogy szeretni kell a gyerekeket - szólalt meg Dóra. - Ugye így van Edina néni?

- Igen Dórikám! Jézus mondta, szeretni kell a gyerekeket és meg kell velük Őt ismertetni. De azt is mondta, hogy a felnőtteket is szeretni kell, mert Ő is szeret bennünket. Ő már akkor is szeretett minket, amikor még nem is voltunk ezen a világon.

- Te szereted a felnőtteket is Edina néni?

- Igen, én szeretem a felnőtteket is.

- Akkor te a felnőtteknek is viszel tortaszeletet, meg csokoládét?

- Ó, te kis bohó! A felnőtteket nem úgy kell szeretni. A felnőtteknek sokat kell beszélni Jézusról és meg kell nekik mondani, hogy ezután a földi élet után lesz egy másik élet. Az sokkal szebb lesz, mint ez az élet, de oda csak az juthat el, aki itt szereti Jézust. Mert oda csak Jézus tud bejuttatni és Jézus azokat nem juttatja be oda, akik Őt nem szeretik. Azonkívül úgy is kell szeretni a felnőtteket, hogyha bajuk van és tudunk nekik segíteni, akkor segíteni kell rajtuk...

- Akkor most segíts anyának - vágott a szavába. - Mert anya is bajban van. Te is tudod, hogy apa elment és nem akar visszajönni. Hozd vissza őt nekünk!

Edina néniben megállt a szó, nem tudta, mit is válaszolhatna a kis fecsegőnek. Angélára nézett, segítséget várva, de ő is igen nagy zavarban volt. Restellette a szomszédasszonya előtt, hogy a lánya ilyen kérésekkel zaklatja.

- Ejnye kislányom! Miért kell neked ilyen kérésekkel terhelni Edina néni? - korholta Dórá. - Nem azért jött, hogy te feladatot adjál neki. Egyébként sem lehet ez az Edina néni feladata... De most nézegessed a könyvedet és hagyjál minket beszélgetni!

Amikor elfoglalták helyüket az asztal mellett, meglátta Edina a kézimunkát, ami több színű selyemfonallal volt kivarrva. Igen megtetszett neki. Kezébe vette és sokáig nézegette, forgatta, mind a két oldalát alaposan megszemlélte.

- Hol tanultad ezt a szép munkát és ki tanított erre? - kérdezte Angélát.

- Ó, még kislány koromban kezdett erre tanítani édesanyám. Téli estéken ilyenekkel foglalkoztunk és közben énekelgettünk. Miután férjhez mentem, soha nem vettem elő, kezembe se vettem. Úgy gondolom, most szükségem lesz rá, hátha hozna valamit a konyhára... Tudod, olyan kevés ez a nyugdíj - tette hozzá egy gondolatnyi szünet után.

Edina úgy tett, mintha nem figyeltne oda, mit mond Angéla, csak nézte a selyemszálból varrott virágokat. Aztán csendesesen megkérdezte:

- Milyen énekeket énekeltek azokon a téli estéken?

- Leginkább lelki énekeket - válaszolta Angéla. Talán mondhatnám úgy is, hogy csak azokat, mert édesanyám nem volt hajlandó más éneket énekelni. Az volt a mondása: Fiam, ha annyi időd van, dicsérd az Isten, mert az nem haszontalanul töltött idő!

- El tudnál egy ilyen éneket énekelni? - faggatta tovább Edina.

- Nem is tudom - bizonytalankodott Angéla. - Miután meghalt édesanyám, utána már nem énekelünk. Amikor férjhez mentem, teljesen feledésbe mentek ezek a dolgok.

- Azért próbálj visszaemlékezni, hátha eszedbe jutna valamelyik ének - biztatta Edina.

- Próbálok... Hiszen éppen azon gondolkozom... Talán azt még tudom , hogy:

Nagy vagy Te Isten, nagy a Te hatalmad,

Világteremtő a Te szózatod;

Mondád legyen! S a pusztá semmiségből

Világosság s mindenség támadott.

A csillag ezrek, a nap fényessége,

Ég, föld követték szent parancsszavad;

Remeg szívem s megdöbbenvén csudálja

Mindenható, dicső hatalmadat.

Énekelve mondta az elejétől és a második sornál már Edina is bekapcsolódott. Ő is ismerte ezt az éneket. És együtt énekelték végig ezt a nagyon szép éneket.

Dóra is összehajtotta a könyvét és szájatva hallgatta édesanyját, ahogy énekelte a szép éneket. Majd egészen közel ment, odabújt az anyjához és kérlelte:

- Anya!... Énekeljete meg!... Olyan szép volt... Én nagyon szeretném, ha még énekelnétek!

A két asszony arcáról is sugárzott a boldogság. Edina biztatta Angélát, hogy mondjon még másik éneket is. Angéla talált is másik éneket és hamarosan kiderült, hogy igen sok hallelujah éneket ismert még a régi időkből.

Nem is fogytak ki belőle késő éjszakáig. Dóra is kitartott mindvégig és egy hangot sem szalajtott volna el belőle.

***

Az iskolában, az osztályon belül is elterjedt a hír a gyerekek között, hogy Dórát és anyukáját magára hagyta az apukája. Tulajdonképpen nem számított ez nagy hírnek, mert voltak ott többen is, akik apa nélkül éltek. Mivel azonban ez új volt, foglalkoztatta őket. A szünetekben körülvették Dórát és kérdezték őt, mi történt, hogyan történt. Egyesek sajnálták Dórát, másoknak közömbös volt az eset. Néhányan, a vásottabbak gúnyt űztek belőle, mintha Dóra tehetett volna bármit is a megtörténteokről.

Emiatt kesergett és szomorúan üldögélt az órákon az egyébként élénk gyermek. Feltűnt ez a tanítónéninek is. Előbb nem szólt semmit se Dórának, de figyelte óráról-órára. Amikor látta, hogy nincs változás, óvatosan megkérdezte:

- Mi van veled Dórikám? Nem vagy tán beteg?

Dóra nem felelt, de még jobban elborult az arca. Amikor a tanítónéni tovább faggatta, egyszerre csak eltörött a mécses és keservesen sírni kezdett. A tanítónéni megijedt, hogy valami nagy baj lehet. Végük megtudta az egyenként kimondott szavakból, hogy mi az oka az elkeseredésének?

Az osztályhoz fordult és elkezdett beszélni arról, hogy csúnya dolog másokat csúfolni bármiért is. Különösen elítélendő és megbocsáthatatlan, ha egy gyermeket azért csúfolnak, mert az apukája elhagyta. Inkább sajnálni, együttérezni kellene vele és segíteni, ahol lehet, és jó kedvre deríteni, ha el van keseredve. Majd újra Dórához fordult és magyarázni kezdte a kislánynak, hogy meg kell bocsátani nekik, mert ők bizonyára nem tudják, milyen az, ha az apukájuk nem megy haza...

- Igen, tudom - szólt közbe Dóra. - Nekik van apukájuk, nekem most nincsen. De nekem van Jézusom, nekik pedig nincsen...

- Jézusuk? ... - hökkent meg a tanítónéni. - Hát ezt meg honnan veszed? Ki mondta neked, hogy van Jézusod?

- Edina néni mondja nekem mindig - válaszolta a kislány - hogy akármiféle baj is érne bennünket, Jézus mellettünk van és Ő gondoskodik rólunk. Ő jobban szeret bennünket mindenkinél. Még az apukámnál is... Mert az apukám elhagyott, de Ő soha nem hagy el.

- Hm... hát ... igazad lehet Dóri... Akkor te se sírjál - mondta eltűnődve és lassan arrább lépett.

Tulajdonképpen ő is elhagyott feleség volt, két apró gyermekével együtt.

***

Egész úton alig szóltak egymáshoz, amíg mentek hazafelé. Angélára kimondottan nagy hatással volt, amiket hallott az igehirdető szájából. Az ige, amiről a lelkész beszélt, azonmód megmaradt benne:

"Bizony, mondom néked: ha vaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát."

- Milyen csodálatos lehet újonnan születni - tűnődött magában.

A hosszas tűnődés után hangosan is megszólalt:

- Én nagyon szeretnék újjászületni, de azt sem tudom, hogyan kezdjem el?

Edina nem beszélt eddig. Neki ugyan ismerős volt ez az ige. Sokszor hallotta már, ő maga is sokszor olvasta, de most mégis sok új gondolatot kapott az elhangzott bizonyágtételből. Hallotta, amit Angéla mondott, de csak késve választolt rá.

- Ha igazán szeretnél újjászületni, akkor az meg is fog történni.

- Igen, de mikor?... És hogyan lesz az? ... Mit kell nekem ahhoz cselekednem? - türelmetlenkedett Angéla.

- Hohó! Csak lassabban... Ne rohanjunk... Mindent csak sorjában! Én úgy értettem meg, hogy ahhoz, hogy valaki újjászülessen, a régiek meg kell halni. Mert az élőknek nem kell újjászületni, ha már úgy is él. Tehát a régi életet meg kell szüntetni, hogy egy új élet szülessen meg ugyanabban az emberben. Fel kell számolni mindent, amit az én régi életemben, a hitetlenségem idején jónak, helyesnek ítélttem, de az ige világosságában megláttam, hogy haszontalanság és bűn.

- Ezeket fel kell ismernem és ha felismertem, el kell hagynom, el kell dobnom magamtól. Ez nem könnyű dolog, mert mi emberek szeretünk ragaszkodni ahhoz, ami kedves és jó a mi számunkra, még akkor is, ha Isten szerint bűnnek számít. Ha valaki igazán megismerte az Úr Jézus Krisztust és igazán szereti Őt, akkor sokkal könnyebb, sőt természetes lesz ezektől megválni. Egyszerre nem is látja meg az ember, mi az amit el kell hagyni. De az Isten Lelke megmutatja egymás után, mert az újjászületés "víztől és Lélektől van" ahogyan a Bibliában olvastam. Azt jelenti ez, hogy az új élet teljes egészében az ígére épül fel és attól kezdve a Lélek irányít. A Lélek irányításának kell érvényesülni minden cselekedetünkben, de még a szavainkban és a gondolatainkban is.

Érezte, hogy magyarázata túl hosszúra sikerült, rövidebben is elmondhatta volna, és mégsem mondott el mindent, amit tudott róla. Ezért folytatta:

Az ige felhívja a figyelmet ennek a fontosságára. Jézus ugyanis nem úgy mondta ezeket a szavakat, hogy jó lenne ha újjászületnénk, vagy ez ajánlatos a mi számunkra. Még csak nem is úgy, hogy ez kívánatos, hanem határozottan mondta ki: szükséges. Már pedig ami szükséges, az nem maradhat el, azt nem lehet mellőzni, hanyagolni, mert az kell, az feltétele az eredményességnek.

- Nem kevesebb a tét, mint az, hogy aki nem születik újjá, az nem láthatja meg Isten országát, vagyis nem juthat üdvösségre.

- Most már értem. És ha ez így van, akkor ez valóban nagyon fontos dolog - jegyezte meg Angéla.

- Igen, ez nem kis dolog - felelte Edina. - De ehhez még sok minden hozzátartozik. Az újjászületést nem az ember végzi, mert nem képes erre saját erejéből megcselekedni. Ez csak a Szentlélek segítségével lehetséges.

- Kérni fogom a Jézus segítségét, hogy ez mielőbb megtörténjék, hogy én is mielőbb újjászülethessek.

- Anya!... De miért kell neked újjászületned? - szólalt meg Dóra. Aki eddig csak hallgatta a felnőttek beszédét, de szinte semmit sem értett a hosszadalmas magyarázatból. - A tiszteletes bácsi is mondta, hogy újra kell születni. De miért? Azért kell, mert egyszer nem jól születünk meg?

- Nem kislányom! Nem kell újra születni, csak más emberré kell formálódni - magyarázta volna Angéla, de még ő maga sem értette igazán, hogyan is történik ez meg.

- Akkor nem kell olyan kicsinek lenni, mint az, akit ott visz az apukája? - apró újjaival az átellenes oldal felé mutatott, ahol egy fiatal pár haladt, és kicsi fiacskáját a karjában cipelte az apa.

- Neked sem, meg anyukádnak sem kell kisebbnek lenni, mint vagy? szólt Edina néni. - Csak nagyon kell szeretni Jézust. Hallgatni kell az Ő szavára és engedelmesen azt tenni, amire Ő tanít minket. Úgy ölel Ő is magához, mint az a bácsi az ő kicsike gyermekét.

- Akkor én nagyon fogom szeretni Jézust, hogy Ő is szeressen engem - nézett át még mindig a túloldalra Dóra. - Én azt akarom, hogy öleljen magához és úgy vigyen engem a mennyországba. Én tudom, hogy akiket nagyon szeret Jézus, azokat odaviszi.

Időközben hazaérkeztek és el kellett válniuk Edina nénitől. Mielőtt elváltak, megkérték őt, hogy erről beszélgessenek még, amikor újra találkoznak.

Edina néni ezt nagyon szívesen vállalta.

***

Teltek a hetek, a hónapok, a tél a vége felé járt. Angéla és a kislánya beletörődtek, mondhatni megszokták már, hogy kettesben élnek. A férj, az apa azóta sem látogatott vissza, amióta elhagyta őket. Nem is tudtak róla semmit, nem hallottak felőle semmit.

Annál gyakoribb vendég volt a háznál Edina. Talán nem is volt olyan nap, hogy át ne jött volna, amikor a nap nagyobbik részét ott töltötte.

Örültek, ha jött, mert nagyon megszerették egymást. Kellemes és hasznos órákat töltöttek együtt. Edina sokat beszélt nekik Jézusról és a hívó élet dolgairól, mint aki már sok tapasztalatot szerzett a Krisztus követése útján.

Szerette volna megnyerni Angélát az Úrnak. Volt is vonzalom Angélában Jézus iránt, aki szívesen ment az alkalmakra, ahol az igehirdetés mindig megragadta és a lányát is szívesen vitte magával, de nagyon lassan haladt előre a hitnek az útján.

Dóra még gyerek lévén, sok mindent nem értett meg a hallottakból. Tőle nem is várt Edina nagy változásokat. Annál jobban szerette volna, ha Angéla gyorsabban haladna a hit útján és odaszánná magát egészen Jézusnak. Tudta ő nagyon jól, hogy erre nem lehet senkit kényszeríteni, inkább csak segíteni. Gyakran magyarázta neki az igét, különösen amit értett. Biztatta is, hogy olvasson minél gyakrabban a Bibliából és amit nem értett meg belőle, azt bátran kérdezze. Angélaért is és a kislányaért is sokat imádkozott. Kételkedés nélkül hitte, hogy Isten Lelke elvégzi bennük a munkáját a maga idejében. Türelmesen várta azt a napot.

Dóra úgy tekintette Edina nénit, mintha hozzájuk tartozna, mintha a nagymamája lenne. Természetesnek tartotta, hogy bármit kérhet tőle, Edina néni teljesíti kívánságait, ha teheti. E miatt Angéla gyakran megfeddte Dórát és kérte, hogy ne tegye ezt. Edinát is kérte, hogy ne tegyen meg mindent, amit a kislány kér. Egyrészt, mert köteles vele, másrészt pedig attól tartott, hogy Dóra igénye egyre növekszik és eljuthat odáig, hogy nem tudják a kívánságait kielégíteni.

Edina mosolyogva háritotta el Angéla tiltakozását, valahányszor szóba hozta aggályait.

- Ugyan hagyjad! Hiszen semmiség az amit én tehetek. Örülök, ha kedveskedhetek neki valamivel.

- Jó... jó! csak nehogy később te bánjad! - figyelmeztette Angéla.

Dóra, amikor olyan kedve volt, rengeteg kérdéssel ostromolta Edina nénit. Meg volt győződve róla, hogy Edina néni mindent tud, bármit kérdezhet tőle. Ezek között a kérdések között kerültek kissé ostoba kérdések is.

Az egyik nap a következő kérdést tette fel:

- Mondd Edina néni! Jézusnak milyen biciklije volt?

Mire Edina néni előbb levegő után kapkodott, majd késve válaszolt.

- Ejnye kislányom, ilyen csacska kérdést... Jézusnak nem volt biciklije.

- Miért nem volt biciklije? Nem volt neki sem apukája, aki vett volna neki? Vagy olyan szegények voltak, hogy nem volt pénzüik biciklire?

- Nem azért nem volt biciklije... Hanem akkor még senkinek nem volt biciklije, mert akkor még nem gyártottak biciklit.

- Kár! ... Akkor hogyan tudott annyit utazni? Azt mondtad egyszer, hogy Jézus mindenfelé járt az országban és mindenfelé tanította az embereket. Akkor hogyan utazott:

- Bizony Ő leginkább csak gyalog., A Biblia csak egyszer említ olyan esetet, amikor számarháton ment Jeruzsálem városába.

Edina mindenképpen szerette volna normális útra terelni a beszélgetésüket, lehetőleg a biblia világában, ámde Dóra újabb kérdéssel hozakodott elő, ami semmivel nem volt kisebb csacsakság, mint az előbbi:

- Akkor azt mondd meg nekem Edina néni, Jézus milyen iskolába járt? Ő sok dolgot megtanult, hiszen Ő mindent tudott.

Edina igen kényelmetlenül kezdte érezni magát. Nem tudta, mit válaszoljon erre a kérdésre. Már nyitotta is a száját, hogy egyszerűen leintse a kis kíváncsiskodót, hagyjon fel ezekkel a csacska kérdésekkel! De hirtelen mást gondolt.

- Érem a kérdésedet Dórikám és válaszolok is rá, de nagyon ide kell figyelned, hogy jól megértsd!

- Máris figyelek - volt a gyors választ.

- Nos, hát a Bibliában nem olvastam még arról, hogy Jézus járt-e iskolába és nem tudom, ha járt akkor is, milyen iskolába járt? De sok írástudóról beszél a Biblia és elképzelhető, hogy már akkor is tanították a gyerekeket ezek az írástudók, esetleg a felnőtteket is az írásra, olvasásra és a számolásra, mert írás már akkor is, sőt jóval előbb is volt és a számokat is ismerték.

Ám Jézus az Ő bölcsességét és tudományát, a világról való ismeretét nem, ezektől az írástudóktól tanulta. Neki sokkal nagyobb tudású tanítója volt. Olyan nagy tudású, Akinek a bölcsessége fölötte áll minden tudománynak. Aki előtt senki és semmi nem ismeretlen. Aki minden természeti jelenségnek tudója, de nem csak tudója, hanem irányítója is. Aki előtt nincsen titok ebben a teremtett világban, de még az emberi szívekben sem. Az Ő tudását nem lehet mérni emberi mértékkel. Egyszerűen csak úgy szoktuk nevezni: Mindentudó Isten. Ez a Mindentudó Isten a Jézus Krisztus Mennyei Atyja. És Jézus Krisztus úgy cselekedett, ahogy arra a mennyei Atya tanította. Ő mindent ugyanúgy tud, mint a mennyei Atya, mert Ő egyenlő az Atyával - az van a Bibliában megírva.

A kislány kerekre nyitott szemekkel és kissé nyitott szájjal hallgatta végig, amit Edina néni elmondott, de erre még az anyja is nagyon odafigyelt.

- Megértetted-e ezeket, amit elmondtam? - kérdezte Edina néni Dórától.

- Igen, Edina néni, megértettem... De akkor... akkor Jézus azt is tudja mindig, hogy én mire gondolok?

- Ő azt is tudja. Ezért kell nagyon vigyáznunk, hogy még gondolatban se vétkezzünk.

- Milyen nagy baj, hogy ezeket nem tudtam, mert akkor nem kérdeztem volna azt a biciklit.

- Ó, kis bohó! Azzal te nem vétkeztél, hiszen te még nem tudhattad, hogy abban a korban mivel utaztak az embereknek.

- Ugye, azért nem haragszik rám Jézus?

- Hát persze, hogy nem haragszik. Tudja Ő nagyon jól, hogy neked még nagyon sokat kell tanulnod és akkor okosabbakat fogsz kérdezni. Most pedig menjél szépen a játékaidhoz, én pedig anyukával fogok beszélgetni.

***

Ez már egy másik alkalommal történt, egy esős vasárnap délután.

Edina ebédután, miután rendbe tette a konyháját, átment Angélaékhöz. Erősen borús, hűvös tavaszi vasárnap volt és már reggeltől szemerkélt az eső. Ebéd után még sűrűbb cseppekben hullott és legjobbnak látszott behúzódni a szobába és jól esett a meleg kályha mellé ülni, még így április vége felé is.

Délelőtt együtt voltak a templomban és Angéla hazafelé jövetben azt említette, hogy ő nem értett meg mindent, amit a lelkész mondott. Edina nem kérdezte akkor, mi az, amit nem értett, de már útközben elhatározta, hogy délután erről beszélgetni fog Angélával. Igyekezett is hamar erre terelni a szót.

- Amikor a templomból jöttünk, valami olyat mondtál, hogy nem értettél meg mindent a délelőtti igehirdetésből. Elmondanád, mi az, amit nem értettél?

- Nem is tudom... vagyis talán nem figyeltem eléggé oda - bizonytalankodott Angéla.

- Az ige mondanivalóját megérteni nem mindig értelem kérdése - bátorította Edina. - Sokszor a legértelmesebbek számára is titok marad, amíg egyszerű, kevés tudású ember számára ugyanaz világos lesz. Ezért mondd el csak bátran.

- Megpróbálom - kezdte Angéla. - Ám az nem biztos, hogy érthetően fogom magamat kifejezni.

Nagy lélekzetet vett és folytatta:

- Néhány napja olvastam a János evangéliumából, sőt meg is tanultam szóról-szóra: "Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom néktek; nem úgy adom én néktek ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen".

Engemet akkor ez az ige nagyon megnyugtatott. Elhittem, mert Jézus mondta. Most pedig a Máté evangéliumából olvasta az igét a lelkészünk, ami ellenkezője az előbbinek. Mert így szólt most az ige: "Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak a földre, nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert."

Nem tudom tovább szószerint, de valami olyan is volt benne, hogy meghasonlást támasszak a családon belül és ellenségei legyenek egymásnak a család tagjai. Ezeket én nem tudom összeegyeztetni. Jézus mondja ezt is és mintha ellene mondana saját magának. Vagy talán a két tanítvány kétféleképpen értelmezte ugyanazt? Te talán nem így látod?

- Én egyáltalán nem így látom - sietett a válasszal Edina. - A két igevers vagy igerészlet nagyon is különbözik egymástól és semmiféle ellentmondás nincsen benne.

- Amit először említettél az a szív belső békéjére vonatkozik, amely békességet te is megtapasztaltál az elmondásod szerint. És ha valaki egészen és végérvényesen odaszánja magát a Jézus követésére, ez a csodálatos békesség állandósul a szívében. Ilyen békességet senki és semmi nem adhat, csak egyedül Jézus Krisztus. Aki ezt a békességet megnyerte, azt nem aggasztják a világi, vagy bármilyen egyéb gondok. Szívének békéjét semmi nem dülhatja fel, még az sem, ha a családon belül nem nézik jó szemmel a benne végbement változásokat és emiatt nagyon sok támadás éri. Legtöbbször úgy van, hogy sem a család, sem pedig az egyéb környezet nem fogadja kitörő örömmel, ha valaki igazán Jézus követője lesz. Ilyen okok miatt számtalan volt már háborúság. Még olyanról is hallottunk, amikor az apa kitagadta a gyermekét, vagy a gyermek emiatt elhagyta a szüleit. Ennek ellenére a Jézust követő gyermek vagy a szülő zokszó nélkül vállalta ennek következményeit, anélkül, hogy az ő szívének a belső békessége kárt szenvedett volna.

- De voltak más, igen szomorú esetek is, amikor pogányok üldözték, irtották a Krisztus követőit és a hívő lelkek Krisztust dicsérő énekkel mentek a halálba, mert a szívük telve volt békességgel.

- Beszélhetünk még vallásháborúkról, amelyeket mindig a Krisztus nevében indítottak a Krisztus követők ellen. De úgy gondolom, ebből már érthető, hogy mindig jelen van ebben a világban a Jézus Krisztus által ajándékozott békesség és a gyűlölet, mely az ő követői ellen, végső fokon Jézus ellen irányul.

Edina elhallgatott, majd rövid várakozás után megkérdezte:

- Látod-e még az ellentmondást, ami olyan nagy gondot okozott?

- Nem látok már ellentmondást - mondta Angéla nagy örömmel. - Te olyan jó vagy hozzám... Mindig meg tudsz nyugtatni.

Dóra most is mindent figyelmesen végighallgatott és csakúgy, mint máskor alig várta, hogy feltehesse kíváncsi kérdéseit.

- Jézus minden családban elveszi a békességet?

- Nem Dórikám... nem minden családban - nyugtatta Edina néni. - Sok olyan család van, ahova Ő hozza a békességet.

- Akkor mitőlünk miért vette el és mikor hozza vissza? Mert vissza fogja hozni hozzánk is, ugye Edina néni?

- Nem jól mondod kislányom - sietett Edina néni megnyugtatni. - Tőletek Ő nem vette el a békességet. Ami nálatok történt, az nem Jézus miatt történt. De Ő mindent kárpótolni fog. Meg fogjátok látni hamarosan, milyen csodálatos békessége lesz ennek a háznak.

Ez a válasz megnyugtatta Dórát, mert újabb kérdést nem tett már fel Edina néninek.

***

- Ma este is elmegyünk a templomba? - kérdezte Dóra az édesanyját.

- Igen, kislányom, ezen a héten minden este elmegyünk - válaszolta Angéla.

- Edina néni is eljön velünk minden este?

- Igen, eljön ő is minden este.

- Ő is annyira szereti hallgatni a tiszteletes bácsit, mint amennyire te szereted?

- Nagyon szereti ő is hallgatni, mert nagyon szépeket és hasznos tanításokat mond valamennyiünk számára. Figyeljél te is nagyon Dórikám a tiszteletes bácsi szavaira, mert a te számodra is mond hasznos dolgokat.

- Én figyeltem a szavára az elmúlt három este is - mondta Dóra - és én máris sokat tanultam belőle.

- Azt mondd, hogy sokat tanultál? - lepődött meg Angéla a kislánya szavain. - És mi az, amit eddig megtanultál?

- Most már tudom, hogy Jézus nagyon szeret engem - válaszolta a kislány. - Annyira szeret, hogy beköltözött az én szívembe és ezen túl mindig az én szívem lakója lesz. Én pedig szeretnék ezentúl mindig olyan lenni, hogy ne kelljen Neki szégyenkeznie miattam.

Angéla nem tudott mit mondani, mert a kislány újabb bejelentése még inkább meglepte, mint az előbbi. Odalépett hozzá és jobbról, balról megcsókolta. Eközben arra gondolt, hogy ő még mindig nem, érzi Jézusnak ezt a nagy szeretetét, pedig tudja, hiszi, hogy Jézus meghalt ő érte is. A szívében nincs meg az az igazi boldog érzés, amiről már oly sokat hallott és amiről most Dóra beszélt. Szeretett volna bizonyos lenni felőle, hogy az ő szívében is él Jézus. Sokáig azonban nem tünődhetett, mert közben megérkezett Edina és indulniuk kellett az evangélizációra..

Menetközben elmeséltem, amit Dóra mondott. Elmondta Edinának azt is, hogy mennyire vágyik arra a meggyőződésre, hogy Jézus őt is elfogadta.

Edina megnyugtatta, hogy nem kell sokáig várnia, hamarosan meg fogja ezt tapasztalni.

Ez valóban be is következett, de csak az utolsó este, vagyis az evangélizációs hét utolsó napján.

Az ige a Példabeszédek könyve 23. részének 26. verséről szól, ahol a következőket olvashatjuk:

"Adjad fiam a te szívedet Nékem és a te szemeid az Én útaimat megőrizzék."

Mindenki figyelte a lelkész szavait, aki hatalmas erővel hirdette az ige üzenetét. Angéla le nem vette a szemét róla és valósággal itt a szavakat. Akkor különösen figyelt, amikor arról, volt szó, hogy Isten nem szereti a félig átadott szíveket, Neki csak az olyan szív kell, amelyik szívben semmi más, vagy senki más nem lakik. Jézus egyedül akar Úr lenni az emberi szívekben. Ha valaki nem adja Neki az első helyet, abban a szívben Ő nem kér helyet

magának. Ő megkívánja, sőt megköveteli, hogy átvehesse az uralmat. Aki odaadta az ő szívét, az járjon az Ő útain és mindenben kövesse az ő alkarátát.

Angéla e szavak hallatán szégyenkezni kezdett, mert magára ismert. Arra gondolt, hogy nagyon sok olyan dolog van az ő szívében is, amit nagyon fontosnak tart és sok esetben elébe helyezi az Úr dolgainak. Beismerte önmagában, hogy nem Jézusé az első hely az ő szívében.

Most ezzel a gondolattal a szívében magába szállt, és egészen megalázkodott Jézus előtt. Határozottan döntött, hogy ezen változtatni fog, kérte Jézust, hogy segítsen rajta. Ettől a pillanattól kezdve máris érezte, hogy valami nagy változás történik benne. Megkönnyebbült, megnyugodott és szívében szállt az a csodálatos boldogító érzés, ami után annyira vágyott és amit csak egyedül Jézus adhat azok számára, akik kitarják néki szívüket és befogadják Őt. Olyan volt ez most az ő számára, mint amikor hosszantartó borús idő után egyszerre csak hirtelen felragyog a nap és vakító sugaraival mindent egyszerre világossá tesz.

Majdnem felugrott örömeiben, de legalább is szeretett volna nagyot kiáltani, hogy tudja meg mindenki, hogy ettől a pillanattól kezdve ő Jézusé egészen és Jézus pedig az övé.

Alig várta, hogy kijöjjenek a templomból. Nagy örömmel és lelkesedéssel mondta Edinának és Dóranak, milyen csodálatos dolog történt vele.

- Legyen dicsőség érte Jézusnak - mondta Edina hálás szívvel. - Mondtam néked, hogy hamarosan meg fogod tapasztalni, az ő jószágos szeretetét, mert ha Jézus munkát kezd valakinek az életében, be is fejezi azt. Én ezt a munkát hosszú ideje látom.

Dóra is nagyon örült, hogy anyját végtelenül boldognak látta és ezt mondta neki:

- Látod anya! Nem, vagy már egyedül... van már, aki szeressen téged.

És a hála könnyei ragogtak mind hármójuk szemében.

Odakint hideg téli este volt. Odabent egyetlen villanyégő sárga fénye világította meg a kis szobát.

A kislány az asztal mellett állva gyakorolta az olvasást. Az ábécés könyv kinyitva feküdt előtte az asztalon és apró újjacskaival követte azt elolvasott szavakat.

...tó - csa, ... mo - csár, ... jul - csa, olvasta sorban a szavakat, minden szó után szusszanásnyi szünetet tartva.

A julcsa is csak így, kis betűvel volt leírva a könyvben, mert még a nagy betűk ismeretlenek voltak az ő számára. Az iskola első évét járta és annak sem értek még a derekára sem.

Amikor a sor végére ért, felnézett az édesanyjára, aki ott ült szemben vele, az asztal túlsó oldalánál és a Bibliáját lapozgatta.

- Anya!... Ugye már jól tudok olvasni? - kérdezte nem kis önbizalommal.

- Igen kislányom, már egészen szépen olvasol - válaszolt az anyja - azt hiszem, elég is lesz mára. Készülhetsz a lefekvéshez.

- Ne feküdjünk még le anya - könyörgött a kislány. Várjuk meg apát, amíg hazajön.

A fiatal asszony nagyot sóhajtott és csak késve válaszolt:

- Dórikám! Azt hiszem, ma este őt hiába várod. Aligha fog haza jönni.

- De hiszen tegnap is ezt mondtad, meg tegnap előtt is, meg már sok este ezt mondtad - válaszolta, hangjában szomorúsággal a kislány.

- Igen, ezt mondtam, mert nem tudtam és ma sem tudok neked mást mondani. Apa ma este se, sőt holnap este se és lehet, hogy soha többé nem fog hazajönni.

- Miért nem jön? Hát hol van apa? Mondd meg végre, hova ment el? Nem akar haza jönni? - zuhogtak a kérdések egymás után.

- Hm ... kislányom - szakadt fel egy újabb sóhaj Angéla asszony melléből - ha megmondom, lehet, meg sem érted... Apa elment ... elhagyott bennünket... ő már aligha fog visszajönni hozzánk.

A kislány szeme kerekre nyílt e szavak hallatán és értetlenül bámulta anyját, aki elfordult lánya tekintete elől. Ezt azért tette, mert a fájdalom könnyei jelentek meg a szemében és nem akarta, hogy a kislánya ezeket meglássa. Már napokkal korábban elhatározta, bármenny-nyire fáj is ami történt, senki előtt nem fogja ezt mutatni. Megfogadta, hogy erős lesz, annak ellenére, hogy betegséget hordoz magában. Olyan betegséget, ami nagyon nehezen, vagy talán soha meg nem gyógyul. Ami miatt egy évvel ezelőtt, harmincéves korában nyugdíjazták. De ez most mit sem számít, majd vigyáz magára. Azt mondták az orvosok is, ha vigyáz magára és betartja az előírásokat, nyolcvan évig is élhet ezzel a betegséggel.

Ezek a gondolatok most egy pillanat alatt átfutottak az agyán, de igyekezett visszafordítani a tekintetét a kislányára, aki a döbbenettől még mindig nem tudott megszólalni.

Egyelőre csak annyit értett az egészből, hogy apa többé nem jön haza. Pedig ő mindig nagyon szerette az apját. Olyan nagyon sokat játszottak együtt. Együtt mentek sétálni. Olyankor vett neki fagyaltot, vagy csokoládét, meg pattogatott kukoricát. A nyáron többször voltak kirándulni is a hegyek között autóval. Milyen jó is volt!

Aztán most nem régen - ő is emlékszik - egy napon sok holmit berakott apa az autóba és elment vele. Azóta nem jött haza, hiába várta minden nap. És ha anya azt mondja, hogy nem jön többé haza, akkor ezután is hiába várja őt.

Nagyon szomorú lett, de nem sírt. Úgy gondolta, hátha mégis meggondolja és egyszer csak megérkezik és hoz neki sok-sok ajándékot. Szép ajándékokat. Meg sok csokoládét, mert azt nagyon szereti és azt tudja apa is.

- Majd megkérdezem, hol jártál apa ilyen sokáig? - tűnődött magában. - Olyan sokáig vártunk rád. Miért nem jöttél hamarabb? Hoztál nekünk ajándékot?

És akkor meg fog szólalni apa:

- Hoztam bizony! Mégpedig nagyon szépet!

E helyett azonban anyja szólalt meg:

- Késő van Dórikám! Feküdjél le gyorsan! Tudod, hogy reggel menni kell az iskolába.

Tudni tudta ő, de még mindig nem akart lefeküdni. Azért mégis szót fogadott és hamarosan ágyba került. Azonnyomban el is aludt.

Angéla még nem feküdt le. Az asztalhoz ült újra és kinyitotta a Bibliát. Nem volt túlságosan járatos benne, azért csak tétován keresgélt, mit is olvasson belőle? Nem régen vette elő a komód fiából a szomszédasszonya biztatására.

A szomszédasszony rendszeresen járt templomba, meg egyéb bibliás alkalmakra, ahol, igét hirdetnek és néhányszor már ő is elment a kislányával együtt vele. De csak azóta, amióta férje elment. Azelőtt is hívta őt több esetben, de nem ment vele sohasem.

Bevallotta a szomszédasszonynak, hogy nem bánta meg, hogy elment ezekre az alkalmakra, mert úgy érezte, hogy utána minden esetben kissé megnyugodott. Bibliáját is azért kezdte el rendszeresen olvasgatni, mert talált benne valamit olyat, amire neki szüksége van. Mintha csak ismerte volna őt az, aki írta és mintha neki írta volna egyik másik verset.

Most is egy vastagabb betűkkel nyomtatott igeszakaszon akadt meg a szeme és olvasni kezdte: "Jöjjetek Énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek és Én megnyugosztalak titeket. Vegyétek fel magatokra az Én ígámat és tanuljátok meg tőlem, hogy Én szelíd és alázatos szívű vagyok; nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az Én ígám gyönyörűség és az Én terhem könnyű."

Hirtelen nagyon kedves lett neki ez a néhány vers. Érezte, hogy valami különös nyugalom önti el a szívébe. De azt nem értette, hogyan vegye fel a Jézus ígáját? Szerette volna magára venni, ha az "gyönyörűség és könnyű". Annyit már megtapasztalt, hogy amit Jézus mond, az mind szóról-szóra igaz. Egy pillanatig sem kételkedett abban amit olvasott, és ebben sem amit a Bibliában most olvasott. Sokszor még az ágyában is ezekről gondolkozott és ezekkel a gondolatokkal aludt el most is.

***

Eltelt néhány nap és Dóra nem kérdezett az apjáról, pedig gyakran eszébe jutott a beszélgetésük. Gyerekfejjel nem tudta sehogyan sem megérteni, miért ment el tőlük az apa? Miért nem volt jó neki velük lenni? Az igaz, hogy apa sokszor hangosan beszélt anyával. És főként olyankor, amikor nagyon késő jött haza és látszott rajta, hogy olyan különösen mozog, talán sokat ivott. Ő már legtöbbször aludt és hangos kiabálásra ébredt. Előfordult többször, hogy haza sem jött az apja. Akkor valahol másutt aludt, talán valami ismerősénél. De nem tudták hol. Anya sem tudta. Apa soha sem vitte el őket oda. Ilyen hosszú ideig azonban még sohasem maradt el soha.

Este, amikor már túl voltak a vacsorán, unalmában rajzolgatni kezdett. Anyja valamit varrogatott. Már hosszú ideig nem szóltak egymáshoz. Egyszer csak a következőt kérdezte az anyjától:

- Mondd anya! Apa már nem szeret bennünket?

Angéla meglepődött a kérdésen. Gondolkodott, mit is válaszoljon?

- Nehezen tudok erre válaszolni kislányom, - kezdte nehézkesen. - Azt nem tudhatjuk, milyen érzések vannak az ő szívében. Úgy gondolom, tégedet továbbra is ugyanúgy szeret, mint eddig. Te nem okoztál neki semmi bosszúságot. Sohasem ellenkeztél vele. De én... - vívodott magával, hogy kimondja-e - nekem sokszor kellett szólnom, amikor nem helyesen tett valamit. Tudod sokszor olyan dülöngélve jött haza és a pénztárcája meg majdnem üres volt. Vagy amikor... hm, hát amikor elfelejtett éjszakára hazajönni...

- Akkor, ha hazajön, én beszélni fogok vele, hogy téged is szeretnie kell, mert te nagyon jó édesanya vagy. Azt is megmondom neki, hogy ha téged nem szeret, akkor... én sem fogom őt szeretni, - mondta ki hirtelen, amit ekkor érzett.

Angélának megint el kellett fordulnia, mert megeredtek a könnyei és sehogyan sem tudta visszatartani. Ezt már a kislánya előtt sem titkolhatta.

- Ne sírjál anya! - vigasztalta Dóra. - Jóra fog fordulni minden, - azt mondta Edina néni. Tegnap, amikor találkoztunk vele és beszélgettetek apáról én hallottam. Nagyon okos néni Edina néni és ő sok mindent tud...

- Igazad van kislányom - vigasztalódott Angéla. Nem is érdemes sírni miatta. A megtörténteken úgy sem lehet változtatnunk. Sok szomorúságot át kell élni az embernek, amit te még talán nem is értesz. Én azt kívánom, ne is legyen ilyenben részed!

Angéla tudta, hogy Dóra még nem tudja felfogni a dolgok jelentőségét, a kislány szavai után mégis jóleső érzés töltötte el a szívét. Nyugalmát visszanyerte, varrótűjével újra öltögetni kezdett.

***

Dóra által is melített Edina néni a szomszédban lakott. Egymagában éldegélt a szomszéd házban. Évekkel korábban, egy súlyos közúti baleset során elveszítette férjét. Azóta egyedül él. Nem ment újra férjhez. Nincs még ötvenéves, de annyira szerette a férjét, hogy nem akarta az emlékét meghomályosítani. Gyermekke nem volt, pedig nagyon szerette volna. Talán éppen azért vállalt munkát egy gyermekintézménynél, igaz adminisztrációs munkában dolgozott, de mégis csak gyerekek közelében.

Dórát is nagyon szerette, de korábban nem tudtak valahogy közel kerülni egymáshoz. Edina néni valósággal félt Angéla férjétől, ismerve kicsapongásait és meglehetősen durva lelkületét. Amióta elköltözött, bátran közeledik Angélához is, meg a kislányhoz is. Ezért volt az is, hogy már több esetben együtt mentek a templomba és a bibliaórákra.

Edina csendes, komoly, istenfélő néni volt, aki nagyon szerette az Úr Jézust. Különösen férje halála óta, szinte minden szabad idejét Istennek szentelte. Állandóan kereste az olyan alkalmakat, ahol egyre jobban megismer-hette Jézust.

Angéla egyre jobban megkedvelte szomszéd-asszonyát. Korábban csak a telkük között lévő drótkerítésen át váltottak néha szót, most pedig már át-átmennek egymáshoz és hosszasan elbeszélgettek egymás-sal. Edina néni még azért is átment néha, hogy Dórának kedveskedjen valami édességgel. Ezért aztán Dóra is mind jobban megszerette Edina nénit.

Szombat délután volt. Ilyenkorra már a háziasszonyok elvégzik a takarítást. Aki egyedül él, annak még a vasárnapi ebéd főzés sem tart sokáig. Edina néni azt szokta csinálni, hogy vasárnapot ne kelljen munkával töltenie már szombaton megfőzött. Amikor minden tennivalót elvégzett, átment a kedves szomszédjaihoz. Ekkorra már Angéla is túl volt a rendcsináláson. Kézimunkázásba kezdett, azzal a meggondolással, hogy jól begyakorolja és sorozatban fogja készíteni eladásra a kézimunkáit.

Úgy gondolta, ez kitelik tőle, mert nem megerőltető munka és jól jöhet néhány forint az alacsony nyugdíjának a kiegészítésére.

Dóra is befejezte a házfeladatot és egy mesekönyvet lapozgatott, amikor Edina néni megérkezett.

- Jaj, de jó, hogy jöttél Edina néni! - kiáltotta Dóra. - Én már nagyon vártalak!

- Mi az, hogy vártál? - kérdezte Edina néni. Hiszen én nem is mondtam, hogy átjövök.

- De én mégis vártalak, mert én nagyon szeretem, ha itt vagy nálunk. Mert te olyan szépeket szoktál nekem Jézusról mesélni. Meg... meg... azért is, hogy... - Lenyelte a szót, nem mondta ki a mondatot végig.

Ha nem mondta is végig Edina néni mégis értette, mi lett volna Dóra mondanivalója. Ezért benyúlt a kabátja zsebébe, ahonnan egy csokoládé Mikulást vett elő és odaadta a kislánynak.

- Tessék Dórikám, ezt neked hoztam!

Dóra örömeiben ugrálni kezdett, miközben hangosan kiáltotta:

- Jaj de jó! Jaj de jó! - majd odament Edina nénihez, megfogta a kabátja gallérját, húzta maga felé, hogy két hatalmas pusztit nyomjon az arcára.

Angéla szemérmesen tiltakozni kezdett.

- Ugyan, miért kell annyit költekezned? Azonkívül még kényeztetted ezt a gyereket és a végén követelni fogja tőled, hogy mindig hozzád neki valamit.

- Ó, ne félj ettől Angéla - nyugtatta Edina. - Nem fogom kényeztetni. Pedig igazán mondom, szívesen tenném, mert nekem nem volt soha, akit kényeztethettem volna. Én örömmel teszem ezt.

- Edina néninek biztosan Jézus mondta, hogy szeretni kell a gyerekeket - szólalt meg Dóra. - Ugye így van Edina néni?

- Igen Dórikám! Jézus mondta, szeretni kell a gyerekeket és sokat kell nekik róla mesélni, hogy Őt jól megismerjék. De azt is mondta, hogy a felnőtteket is szeretni kell, mert Jézus szereti a felnőtteket is. Ő már akkor is szeretett minket, amikor még nem is voltunk ezen a világon.

- Te is szereted a felnőtteket Edina néni?

- Igen, én szeretem a felnőtteket is.

- Akkor te a felnőtteknek is viszel tortaszeletet, meg csokoládét?

- Ó, te kis bohó! A felnőtteket nem úgy kell szeretni. A felnőtteknek sokat kell beszélni Jézusról és meg kell nekik mondani, hogy a földi élet után a mennyországban sokkal szebb lesz, mint ez az élet, de oda csak az juthat el, aki itt szereti Jézust. Mert oda csak Jézussal együtt lehet bejutni és Jézus azokat nem viszi be oda, akik Őt nem szeretik. De a felnőtteket lehet még azzal is szeretni, hogy segítünk nekik ha valami bajuk van. És ha mi tudunk valakinek segíteni, akkor azt szívesen meg is tesszük.

- Akkor most segíts anyának - vágott a szavába. - Mert anya is bajban van. Te is tudod, hogy apa elment és nem akar visszajönni. Hozd vissza apát nekünk!

Edina néniben megállt a szó, nem tudta, mit is válaszolhatna a kis fecsegőnek. Angélára nézett, segítséget várva, de ő is igen nagy zavarban volt. Restelte a szomszédasszonya előtt, hogy a kislánya ilyen kérésekkel zaklatja.

- Ejnye kislányom! Miért kell neked ilyen kérésekkel ostromolni Edina néni? - korholta Dórá. - Nem azért jött, hogy te feladatot adjál neki. Ez egyébként sem az Edina néni feladata... De most nézegessd a könyvedet és hagyd minket beszélgetni!

Amikor végre leültek az asztal mellé, meglátta Edina néni a kézimunkát, ami több színű selyemfonallal volt kivarrva. Igen megtetszett neki. Kezébe vette és sokáig nézegette, forgatta, mind a két oldalát alaposan megszemlélte.

- Hol tanultad ezt a szép munkát és ki tanított erre? - kérdezte Angélat.

- Ó, még kislány koromban kezdett erre tanítani édesanyám. Téli estéken ilyenekkel foglalkoztunk és közben énekelgettünk. Miután férjhez mentem, soha nem vettem elő, kezembe se vettem. Úgy gondolom, most szükségem lesz rá, hátha hozna valamit a konyhára... Tudod, olyan kevés ez a nyugdíj - tette hozzá egy gondolatnyi szünet után.

Edina néni úgy tett, mintha nem figyelne oda, mit mond Angéla, csak nézte a selyemszálból varrott virágokat. Aztán csendesesen megkérdezte:

- Milyen énekeket énekeltek azokon a téli estéken?

- Leginkább lelki énekeket - válaszolta Angéla, mert édesanyám nem is akart más éneket énekelni. Az volt a mondása: Fiam, ha annyi időd van, dicsérd az Isten, mert az nem haszontalanul töltött idő!

- Eltudnál egy ilyen éneket énekelni? - faggatta tovább Edina.

- Nem is tudom - bizonytalankodott Angéla. - Miután meghalt édesanyám, utána már nem énekelünk. Amikor férjhez mentem, teljesen feledésbe mentek ezek a dolgok.

- Azért próbálj visszaemlékezni, hátha eszedbe jutna valamelyik ének - biztatta Edina.

- Próbálok... Hiszen éppen azon gondolkozom... Talán azt még tudom, hogy:

Nagy vagy Te Isten, nagy a Te hatalmad,

Világteremtő a Te szózatod;

Mondád legyen! S a puszta semmiségből

Világosság s mindenség támadott.

A csillag ezrek, a nap fényessége,

Ég, föld követték szent parancsszavad;

Remeg szívem s megdöbbenvén csudálja

Mindenható, dicső hatalmadat.

Énekelve mondta az elejétől és a második sornál már Edina néni is bekapcsolódott. Ő is ismerte ezt az éneket. És együtt énekelték végig.

Dóra is összehajtotta a könyvét és szájátva hallgatta édesanyját, ahogy énekelt. Majd egészen közel ment, odabújt az anyjához és kérlelte:

- Anya!... Énekeljetek még!... Olyan szép volt... Én nagyon szeretném, ha még énekelnétek!

A két asszony arcáról is sugárzott a boldogság. Edina néni biztatta Angélát, hogy énekeljen még másik éneket is. Angéla talált is másik éneket és hamarosan kiderült, hogy igen sok hallelujah énekre emlékezett vissza a régi időkből.

Nem is fogytak ki belőle késő éjszakáig. Dóra is kitartott mindvégig és egy hangot sem szalajtott volna el belőle.

***

Az iskolában, az osztályban is elterjedt a hír a gyerekek között, hogy Dórát és anyukáját magára hagyta az apukája. Tulajdonképpen nem számított ez nagy hírnek, mert voltak ott többen is, akik apa nélkül éltek. Mivel azonban ez új volt, foglalkoztatta őket. A szünetekben körülvették Dórát és kérdezték, mi történt, hogyan történt. Egyesek sajnálták Dórát, másoknak közömbös volt az eset. Néhányan, a vásottabbak gúnyt űztek belőle, mintha Dóra tehetett volna bármit is a megtörténteokről.

Emiatt kesergett és szomorúan üldögélt az órákon az egyébként élénk gyermek. Feltűnt ez a tanító néninek is. Előbb nem szólt semmit se Dórának, de figyelte óráról-órára. Amikor látta, hogy nincs változás, óvatosan megkérdezte:

- Mi van veled Dórikám? Nem vagy tán beteg?

Dóra nem felelt, de még jobban elborult az arca, amikor a tanítónéni tovább faggatta. Egyszerre csak eltörött a mécses és keservesen sírni kezdett. A tanító néni megijedt, hogy valami nagy baj lehet. Végül megtudta az egyenként kimondott szavakból, hogy mi az oka az elkeseredésének?

Az osztályhoz fordult és elkezdett beszélni arról, hogy csúnya dolog másokat csúfolni bármiért is. Különösen súlyos és megbocsáthatatlan, ha egy gyermeket azért csúfolnak, mert az apukája elhagyta. Inkább sajnálni, együttérezni kellene vele és segíteni őt, ahol lehet, és jó kedvre deríteni, ha el van keseredve. Majd újra Dórához fordult és magyarázni kezdte a kislánynak, hogy meg kell bocsátani azoknak aki csúfolták, mert ők bizonyára nem is tudják, milyen az, ha az apukájuk nem megy haza...

- Igen, tudom - szólt közbe Dóra. - Nekik van apukájuk, nekem most nincsen. De nekem van Jézusom, nekik pedig nincsen...

- Jézusuk!?... - hökkent meg a tanító néni. - Hát ezt meg honnan veszed? Ki mondta neked, hogy van Jézusod?

- Edina néni mondja nekem mindig - válaszolta a kislány -, hogy akármiféle baj is érne bennünket, Jézus mellettünk van és Ő gondoskodik rólunk. Ő jobban szeret bennünket mindenkinél. Még az apukámnál is... Mert az apukám elhagyott, de Jézus soha nem hagy el.

- Hm... hát ... igazad lehet Dóri... Akkor te se sírjál - mondta eltűnődve és lassan elfordult, arrább lépett.

Tulajdonképpen ő is elhagyott feleség volt, két apró gyermekével együtt.

***

Egész úton alig szóltak egymáshoz Angéla és Edina néni, amíg mentek hazafelé. Angélára kimondottan nagy hatással volt, amiket hallott azt igehirdető szájából. Az ige, amiről a lelkész beszélt, azonmód megmaradt benne:

"Bizony, mondom néked: ha vaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát."

- Milyen csodálatos lehet újonnan születni - tűnődött magában.

A hosszas tűnődés után hangosan is megszólalt:

- Én nagyon szeretnék újjászületni, de azt sem tudom, hogyan kezdjem el?

Edina néni nem beszélt eddig. Neki ugyan ismerős volt ez az ige. Sokszor hallotta már, ő maga is sokszor olvasta, de most mégis sok új gondolatot kapott az elhangzott bizonyágtételből. Hallotta, amit Angéla mondott, de csak késve választolt rá.

- Ha igazán szeretnél újjászületni, akkor az meg is fog történni.

- Igen, de mikor?... És hogyan lesz az? ... De mit is kell nekem ahhoz cselekednem? - türelmetlenkedett Angéla.

- Hohó! Csak lassabban... Ne rohanjunk... Mindent csak sorjában! Én úgy értettem meg, hogy ahhoz, hogy valaki újjászülessen, a régi helyett új élete legyen, Isten adja a segítséget.

- Fel kell ismernem a bűneimet és ha felismertem, el kell hagynom, el kell dobnom magamtól. Ez nem könnyű dolog, mert mi emberek szeretünk ragaszkodni ahhoz, ami kedves és jó a mi

számunkra, még akkor is, ha Isten szerint bűnnek számít. Ha valaki igazán megismerte az Úr Jézus Krisztust és igazán szereti Őt, akkor sokkal könnyebb, sőt természetes lesz ezektől megválni. Egyszerre nem is látja meg az ember, mi az amit el kell hagyni. De az Isten Lelke megmutatja egymás után, mert az újjászületés "víztől és Lélektől van" ahogyan a Bibliában olvastam. Azt jelenti ez, hogy az új élet teljes egészében az ígére épül fel és attól kezdve a Lélek irányít. A Lélek irányításának kell érvényesülni minden cselekedetünkben, de még a szavainkban és a gondolatainkban is.

Érezte, hogy magyarázata túl hosszúra sikerült, rövidebben is elmondhatta volna, és mégsem mondott el mindent, amit tudott róla. Ezért folytatta:

Az ige felhívja a figyelmet ennek a fontosságára. Jézus ugyanis nem úgy mondta ezeket a szavakat, hogy jó lenne ha újjászületnénk, vagy ez ajánlatos a mi számunkra. Még csak nem is úgy, hogy ez kívánatos, hanem határozottan mondta ki: szükséges. Már pedig ami szükséges, az nem maradhat el, azt nem lehet mellőzni, hanyagolni, mert az kell, az feltétele az eredményességnek.

- Nem kevesebb a tét, mint az, hogy aki nem születik újjá, az nem láthatja meg Isten országát, vagyis nem juthat üdvösségre.

- Most már értem. És ha ez így van, akkor ez valóban nagyon fontos dolog - jegyezte meg Angéla.

- Igen, ez nem kis dolog - felelte Edina. - De ehhez még sok minden hozzátartozik. Az újjászületést nem az ember végzi, mert nem képes erre saját erejéből megcselekedni. Ez csak a Szentlélek segítségével lehetséges.

- Kérni fogom a Jézus segítségét, hogy ez mielőbb megtörténjék, hogy én is mielőbb újjászülethessek.

- Anya!... De miért kell neked újra születni? - szólalt meg Dóra. Eddig csak hallgatta a felnőtték beszédét, de szinte semmit sem értett belőle. A tiszteletes bácsi is mondta sokszor, hogy újra kell születni. Azért kell, mert egyszer nem jól születtünk meg?

- Nem kislányom! Nem úgy kell újra születni, csak más emberré kell formálódni - magyarázta volna Angéla, de még ő maga sem értette igazán, hogyan is történik ez meg.

- Akkor nem kell olyan kicsinek lenni, mint az, akit ott visz az apukája? - apró újjaival az átellenes oldal felé mutatott, ahol egy fiatal pár haladt, és kicsi fiacskáját a karjában cipelte az apa.

- Neked sem, meg anyukádnak sem kell kisebbnek lenni, mint vagy? szólt Edina néni. - Csak nagyon kell szeretni Jézust. Hallgatni kell az Ő szavára és engedelmesen azt tenni, amire Ő tanít minket. Úgy ölel Ő is magához, mint az a bácsi az ő kicsike gyermekét.

- Akkor én nagyon fogom szeretni Jézust, hogy Ő is szeressen engem - nézett át még mindig a túloldalra Dóra. - Én azt akarom, hogy öleljen magához és úgy vigyen engem a mennyországba. Én tudom, hogy akiket nagyon szeret Jézus, azokat odaviszi.

Időközben hazaérkeztek és el kellett válniuk

Edina nénitől. Mielőtt elváltak, megkérték őt, hogy erről beszéljessenek még, amikor újra találkoznak.

Edina néni ezt nagyon szívesen vállalta.

***

Teltek a hetek, a hónapok, a tél a vége felé járt. Angéla és a kislánya beletörődtek, megszokták már, hogy kettesben élnek. Apa azóta sem látogatott vissza, amióta elhagyta őket. Nem is tudtak róla semmit, nem hallottak felőle semmit.

Annál gyakoribb vendég volt a háznál Edina néni. Talán nem is volt olyan nap, hogy át ne jött volna, volt amikor csak néhány percet töltött, de olyan is volt, amikor a nap nagyobbik részét ott töltötte.

Örültek, ha jött, mert nagyon megszerették egymást. Kellemes és hasznos órákat töltöttek együtt. Edina néni sokat beszélt nekik Jézusról és a hívő élet dolgairól, mint aki már sok tapasztalatot szerzett a Krisztus követése útján.

Szerette volna megnyerni Angélát az Úrnak. Volt is vonzalom Angélában Jézus iránt, aki szívesen ment az alkalmakra, ahol az igehirdetés mindig megragadta és a kislányát is szívesen vitte magával, de nagyon lassan haladt előre a hitnek az útján.

Dóra még gyerek lévén, sok mindent nem értett meg a hallottakból. Tőle nem is várt Edina néni nagy változásokat. Annál jobban szerette volna, ha Angéla gyorsabban haladna a hit útján és odaszánná magát egészen Jézusnak. Tudta ő nagyon jól, hogy erre nem lehet senkit kényszeríteni, inkább csak segíteni. Gyakran magyarázta neki az igét, különösen amit nem értett. Biztatta is, hogy olvasson minél gyakrabban a Bibliából és amit nem értett meg belőle, azt bátran kérdezze. Angéláért is és a kislányáért is sokat imádkozott. Kételkedés nélkül hitte, hogy Isten Lelke elvégzi bennük a munkáját a maga idejében. Türelmesen várta azt a napot.

Dóra úgy tekintette Edina nénit, mintha hozzájuk tartozna, mintha a nagymamája lenne. Természetesnek tartotta, hogy bármit kérhet tőle, Edina néni teljesíti kívánságait, ha teheti. E miatt Angéla gyakran megfeddte Dórát és kérte, hogy ne tegye ezt. Edinát is kérte, hogy ne tegyen meg mindent, amit a kislány kér. Egyrészt, mert nem köteles vele, másrészt pedig attól tartott, hogy Dóra igénye egyre növekszik és eljuthat odáig, hogy nem tudják a kívánságait kielégíteni.

Edina mosolyogva háritotta el Angéla tiltakozását, valahányszor szóba hozta aggályait.

- Ugyan hagyjad! Hiszen semmiség az amit én tehetek. Örülök, ha kedveskedhetek neki valamivel.

- Jó... jó! csak nehogy később te bánjad! - figyelmeztette Angéla.

Dóra, amikor olyan kedve volt, rengeteg kérdéssel ostromolta Edina nénit. Meg volt győződve róla, hogy Edina néni mindent tud, bármit kérdezhet tőle. Ezek között a kérdések között kerültek kissé ostoba kérdések is.

Az egyik nap a következő kérdést tette fel:

- Mondd Edina néni! Jézusnak milyen biciklije volt?

Mire Edina néni előbb levegő után kapkodott, majd késve válaszolt.

- Ejnye kislányom, ilyen csacska kérdést... Jézusnak nem volt biciklije.

- Miért nem volt biciklije? Nem volt neki sem apukája, aki vett volna neki? Vagy olyan szegények voltak, hogy nem volt pénzük biciklire?

- Nem azért nem volt biciklije... Hanem akkor még senkinek nem volt biciklije, mert akkor még nem lehetett venni sehol sem biciklit.

- Kár! ... Akkor hogyan tudott annyit utazni? Azt mondtad egyszer, hogy Jézus mindenfelé járt az országban és mindenfelé tanította az embereket. Akkor hogyan utazott:

- Bizony Ő leginkább csak gyalog. A Bibliában csak egyszer olvasunk arról, hogy Jézus számarháton ment Jeruzsálembe.

Edina néni mindenképpen szeretne volna normális útra terelni a beszélgetésüket, lehetőleg a biblia-világában, ámde Dóra újabb kérdéssel hozakodott elő, ami semmivel nem volt kisebb csacskaság, mint az előbbi:

- Akkor azt mondd meg nekem Edina néni, Jézus milyen iskolába járt? Ő sok dolgot megtanult, hiszen Ő mindent tudott.

Edina igen kényelmetlenül kezdte érezni magát. Nem tudta, mit válaszoljon erre a kérdésre. Már nyitotta is a száját, hogy egyszerűen leintse a kis kíváncsiskodót, hagyjon fel ezekkel a csacska kérdésekkel! De hirtelen mást gondolt.

- Értem a kérdésedet Dórikám és válaszolok is rá, de nagyon ide kell figyelned, hogy jól megértsd!

- Máris figyelek - volt a gyors választ.

- Nos, hát a Bibliában nem olvastam még arról, hogy Jézus járt-e iskolába és nem tudom, ha járt akkor is, milyen iskolába járt? De sok írástudóról beszél a Biblia és elképzelhető, hogy már akkor is tanították a gyerekeket ezek az írástudók, esetleg a felnőtteket is az írásra, olvasásra és a számolásra, mert írás már akkor is, sőt jóval előbb is volt és a számokat is ismerték.

- Ám Jézus az Ő bölcsességét nem ezektől az írástudóktól tanulta. Neki sokkal nagyobb tudású tanítója volt. Olyan nagy tudású, Akinek a bölcsessége fölötté áll minden tudománynak. Aki előtt senki és semmi nem ismeretlen. Aki minden természeti jelenségnek tudója, de nem csak tudója, hanem irányítója is. Aki előtt nincsen titok ebben a teremtett világban, de még az emberi szívekben sem. Az Ő tudását nem lehet mérni emberi mértékkel. Egyszerűen csak úgy szoktuk nevezni: Mindentudó Isten. Ez a Mindentudó Isten Jézus Krisztus Mennyei Atyja. És Jézus Krisztus úgy cselekedett, ahogy arra a mennyei Atya tanította. Ő mindent úgyanúgy tud, mint a mennyei Atya, - az van a Bibliában megírva.

A kislány kerekre nyitott szemekkel és kissé nyitott szájjal hallgatta végig, amit Edina néni elmondott, de erre még az anyja is nagyon odafigyelt.

- Megértetted-e ezeket, amit elmondtam? - kérdezte Edina néni Dórától.

- Igen, Edina néni, megértettem... De akkor... akkor Jézus azt is tudja mindig, hogy én mire gondolok?

- Ő azt is tudja. Ezért kell nagyon vigyáznunk, hogy még gondolatban se vétkezzünk.

- Milyen nagy baj, hogy ezeket nem tudtam, mert akkor nem kérdeztem volna azt a biciklit.

- Ó, kis bohó! Azzal te nem vétkeztél, hiszen te még nem tudhattad, hogy abban a korban mivel utaztak az embereknek.

- Ugye, azért nem haragszik rám Jézus?

- Hát persze, hogy nem haragszik. Tudja Ő nagyon jól, hogy neked még nagyon sokat kell tanulnod és akkor okosabbakat fogsz kérdezni. Most pedig menjél szépen a játékaidhoz, én pedig anyukával fogok beszélgetni.

***

Ez már egy másik alkalommal történt, egy esős vasárnap délután.

Edina néni ebéd után, átment Angélaékhöz. Erősen borús, hűvös tavaszi vasárnap volt és már reggeltől szemerkezt az eső. Ebéd után még sűrűbb cseppekben hullott és legjobbnak látszott behúzódni a szobába és jól esett a meleg kályha mellé ülni, még így április vége felé is.

Délelőtt együtt voltak a templomban és Angéla hazafelé jövet azt említette, hogy ő nem értett meg mindent, amit a lelkész mondott. Edina néni nem kérdezte akkor, mi az, amit nem értett, de már útközben elhatározta, hogy délután erről beszélgetni fog Angélával. Igyekezett is hamar erre terelni a szót.

- Amikor a templomból jöttünk, valami olyat mondtál, hogy nem értettél meg mindent a délelőtti igehirdetésből. Mi az, amit nem értettél?

- Nem is tudom... vagyis talán nem figyeltem eléggé oda - bizonytalankodott Angéla.

- Az ige mondanivalóját megérteni nem mindig értelem kérdése - bátorította Edina. - Sokszor a legértelmesebbek számára is titok marad, amíg egyszerű, kevés tudású ember számára ugyanaz világos lesz. Ezért mondd el csak bátran.

- Megpróbálom - kezdte Angéla. - Ám az nem biztos, hogy érthetően fogom magamat kifejezni.

Nagy lélekzetet vett és folytatta:

- Néhány napja olvastam a János evangéliumából, sőt meg is tanultam szóról-szóra: "Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom néktek; nem úgy adom én nektek ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen".

- Engemet akkor ez az ige nagyon megnyugtató. Elhittem, mert Jézus mondta. Most pedig a Máté evangéliumából olvasta az igét a lelkésznő, ami ellenkezője az előbbinek. Mert így szólt most az ige: "Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak a földre, nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert."

- Nem tudom tovább szószerint, de valami olyan is volt benne, hogy meghasonlást támasszak a családon belül és ellenségei legyenek egymásnak a család tagjai. Ezeket én nem tudom összeegyeztetni. Jézus mondja ezt is és mintha ellene mondana saját magának. Vagy talán a két tanítvány másként értette ugyanazt? Te talán nem így látod?

- Én egyáltalán nem így látom - sietett a válasszal Edina. - A két igeverv vagy ígérészet nagyon is különbözik egymástól és semmiféle ellentmondás nincsen benne.

- Amit először említettél az a szív belső békéjére vonatkozik, amely békességet te is megtapasztaltál az elmondásod szerint. És ha valaki egészen és végérvényesen odaszánja magát a Jézus követésére, ez a csodálatos békesség állandósul a szívében. Ilyen békességet senki és semmi nem adhat, csak egyedül Jézus Krisztus. Aki ezt a békességet megnyerte, azt nem aggasztják a világi, vagy bármilyen egyéb gondok. Szívének békéjét semmi nem dülhatja fel, még az sem, ha a családon belül nem nézik jó szemmel a benne végbement változásokat és emiatt nagyon sok támadás éri. Legtöbbször úgy van, hogy sem a család, sem pedig az egyéb környezet nem fogadja kitörő örömmel, ha valaki igazán Jézus követője lesz. Ilyen okok miatt számtalan háborúság volt már. Még olyanról is hallottunk, amikor az apa kitagadta a gyermekét, vagy a gyermek emiatt elhagyta a szüleit. Ennek ellenére a Jézust követő gyermek vagy a szülő zokszó nélkül vállalta ennek következményeit, anélkül, hogy az ő szívének a belső békessége kárt szenvedett volna.

- De voltak más, igen szomorú esetek is, amikor pogányok üldözték Krisztus követőit és a hívő lelkek Krisztust dicsérő énekkel mentek a halálba, mert a szívük telve volt békességgel.

- Beszélhetünk még vallásháborúkról, amelyeket mindig a Krisztus nevében indítottak a Krisztus követők ellen. De úgy gondolom, ebből már érthető, hogy mindig jelen van ebben a világban a Jézus Krisztus által ajándékozott békesség és a gyűlölet, mely az ő követői ellen, végső fokon Jézus ellen irányul.

Edina elhallgatott, majd rövid várakozás után megkérdezte:

- Látod-e még az ellentmondást, ami olyan nagy gondot okozott?

- Nem látok már ellentmondást - mondta Angéla nagy örömmel. - Te olyan jó vagy hozzám... Mindig meg tudsz nyugtatni.

Dóra most is mindent figyelmesen végighallgatott és csakúgy, mint máskor alig várta, hogy feltehesse kíváncsi kérdéseit.

- Jézus minden családban elveszi a békességet?

- Nem Dórikám... nem minden családban - nyugtatta Edina néni. - Sok olyan család van, ahova Ő hozza a békességet.

- Akkor mitőlünk miért vette el és mikor hozza vissza? Mert vissza fogja hozni hozzánk is, ugye Edina néni?

- Nem jól mondd kislányom - sietett Edina néni megnyugtatni. - Tőletek Ő nem vette el a békességet. Ami nálatok történt, az nem Jézus miatt történt. De Ő mindent kárpótolni fog. Meg fogjátok látni hamarosan, milyen csodálatos békessége lesz ennek a háznak.

Ez a válasz megnyugtatta Dórát, mert újabb kérdést nem tett már fel Edina néninek.

***

- Ma este is elmegyünk a templomba? - kérdezte Dóra az édesanyját.

- Igen, kislányom, ezen a héten minden este elmegyünk - válaszolta Angéla.

- Edina néni is eljön velünk minden este?

- Igen, eljön ő is minden este.

- Ő is annyira szereti hallgatni a tiszteletes bácsit, mint amennyire te szereted?

- Nagyon szereti ő is hallgatni, mert nagyon szépeket és hasznosakat mond mindenki számára. Figyeljél te is nagyon Dórikám a tiszteletes bácsi szavaira, mert a te számodra is mond hasznos dolgokat.

- Én figyeltem a szavára az elmúlt három este is - mondta Dóra - és én máris sokat tanultam belőle.

- Azt mondd, hogy sokat tanultál? - lepődött meg Angéla a kislánya szavain. - És mi az, amit eddig megtanultál?

- Most már tudom, hogy Jézus nagyon szeret engem - válaszolta a kislány. - Annyira szeret, hogy beköltözött az én szívembe és ezen túl mindig az én szívem lakója lesz. Én pedig szeretnék ezentúl mindig olyan lenni, hogy ne kelljen Neki szégyenkeznie miattam.

Angéla nem tudott mit mondani, mert a kislány újabb bejelentése még inkább meglepte, mint az előbbi. Odalépett kislányához és jobbról, balról megcsókolta. Eközben arra gondolt, hogy ő még mindig nem, érzi Jézusnak ezt a nagy szeretetét, pedig tudja, hiszi, hogy Jézus meghalt ő érte is. A szívében nincs meg az az igazi boldog érzés, amiről már oly sokat hallott és amiről most Dóra beszélt. Szeretett volna bizonyos lenni felőle, hogy az ő szívében is él Jézus. Sokáig azonban nem tűnődhetett, mert közben megérkezett Edina néni és indulniuk kellett az evangélizációra.

Menetközben elmesélte, amit Dóra mondott. Elmondta Edina néninek azt is, hogy mennyire vágyik arra a meggyőződésre, hogy Jézus őt is elfogadta.

Edina néni megnyugtatta, hogy nem kell sokáig várnia, hamarosan meg fogja ezt tapasztalni.

Ez valóban be is következett, de csak az utolsó este, vagyis az evangélizációs hét utolsó napján. Az ige a Példabeszédek könyve 23. részének 26. verséről szólt, ahol a következőket olvashatjuk:

"Adjad fiam a te szívedet Nékem és a te szemeid az Én útaimat megőrizték."

Mindenki figyelte a lelkész szavait, aki hatalmas erővel hirdette az ige üzenetét. Angéla le nem vette a szemét róla és valósággal itta a szavakat. Akkor különösen figyelt, amikor arról, volt szó, hogy Isten nem szereti a félig átadott szíveket, Neki csak az olyan szív kell, amelyik szívben semmi más, vagy senki más nem lakik. Jézus egyedül akar Úr lenni az emberi szívekben. Ha valaki nem adja Neki az első helyet, abban a szívben Ő nem kér helyet magának. Ő megkívánja, sőt megköveteli, hogy átvehesse az uralmat. Aki odaadta az ő szívét, az járjon az Ő útain és mindenben kövesse az ő alkarátát.

Angéla e szavak hallatán szégyenkezni kezdett, mert magára ismert. Arra gondolt, hogy nagyon sok olyan dolog van az ő szívében is, amit nagyon fontosnak tart és sok esetben elébe helyezi az Úr dolgainak. Beismerte önmagában, hogy nem Jézusé az első hely az ő szívében.

Most ezzel a gondolattal a szívében magába szállt, és egészen megalázkodott Jézus előtt. Határozottan döntött, hogy ezen változtatni fog, kérte Jézust, hogy segítsen rajta. Ettől a pillanattól kezdve máris érezte, hogy valami nagy változás történik benne. Megkönnyebbült, megnyugodott és szívében szállt az a csodálatos boldogító érzés, ami után annyira vágyott és amit csak egyedül Jézus adhat azok számára, akik kitarják neki szívüket és befogadják Őt. Olyan volt ez most az ő számára, mint amikor hosszantartó borús idő után egyszerre csak hirtelen felragyog a nap és vakító sugaraival mindent egyszerre világossá tesz.

Majdnem felugrott örömeiben, de legalább is szeretett volna nagyot kiáltani, hogy tudja meg mindenki, hogy ettől a pillanattól kezdve ő Jézusé egészen és Jézus pedig az övé.

Alig várta, hogy kijöjjenek a templomból. Nagy örömmel és lelkesedéssel mondta Edina néninek és Dórának, milyen csodálatos dolog történt vele.

- Legyen dicsőség érte Jézusnak - mondta Edina hálás szívvel. - Mondtam néked, hogy hamarosan meg fogod tapasztalni, az ő jóságos szeretetét, mert ha Jézus munkát kezd valakinek az életében, be is fejezi azt. Én ezt a munkát hosszú ideje látom.

Dóra is nagyon örült, hogy anyját végtelenül boldognak látta és ezt mondta neki:

- Látod anya! Nem, vagy már egyedül... van már, aki szeressen téged.

És a hála könnyei ragyogtak Dórának, Anyukájának és Edina néninek a szemében.